

EL SOCIALISTA

Organ de la U. S. C. - Secció de Banyoles i defensor dels treballadors

Preu: 15 Cts.

Dels articles publicats en son responsables llurs autors

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER PONENT, NÚMERO 10

Del Salari

Fa alguns dies que desde «El Socialista» vos parlava de l'«Atur forçós», ses causes i el remei segür, fins i tot capaç de portar sobre la terra la *Pax hominibus*, si no hi manqués la *bona voluntatis* del que pot viurer amb l'esquena dreta i avui, ben relacionades amb aquell problema social, vaig a fer-vos algunes consideracions sobre el *salari* o sia sobre la valor que hom dona, sobre el preu que se li assenyala com a compensació, a tota despesa d'energia humana a tota prestació d'esforç i fins d'afecte.

Jo no vull pas suposar, que sia sempre l'egoisme, lo que ens inclina a prodigar assistència, ajud o afecte en ses multiples i diverses manifestacions, a ne'l nostre consemblant.

L'espècie humana, no podria subsistir sense el mutu ajud, sense la mútua assistència i quant aquella perdura, evidentment provat queda, que, en lo que instintivament inclina a l'home a prodigar assistència o ajud, hi radica quelcom mes que l'egoisme; però, que massa al albir de la voluntat humana queda, aquesta inclinació, ho demostra també, el que per a contenir les desmasies d'aquesta voluntat, sia considerat fins a cert punt necessari, el que se inculquí en les consciències, la convicció de que hi haurà un premi, una compensació, una paga a la cosa, a satisfer quant l'actor home, haigi traspasat.

Tota la grandesa de la doctrina de Jesús rau en això, en despendres del bé propi i material del cos, fins de la vida per a trobar-hi en compensació la felicitat espiritual amb una vida eterna de l'ànima.

Llàstima que doctrina de tanta bondad, que redueix l'egoisme a la màxima sutileza, tingui en la pràctica tant pocs adeptes, ja que les ganas d'obrar per a cobrar-ne el preu, amb la glòria del cel com a salari, van molt escasses i no es mica difícil comprobar-ho, que els que mes propaganda en fan, de la tal virtud, son els que menys s'hi avenen a practicar-la, però si a recomenar-la.

No obstant la natural inclinació a assistir al consemblant; no obstant la reconeguda predisposició a prodigar el bé al pròxim, en una convivència fonamentada en la creença d'una religió que assegura la felicitat eterna, a l'obrar d'acord amb la doctrina de l'amor recíproc que es deuen les criatures per afecte al Creador, el comportament de l'home es tal, que si no volem admetre que s'han conculcat els principis d'aquesta doctrina, serà forçós admetrer, que l'humanitat té invertit el sentiment; d'altre modo, no s'explica com l'actual societat humana, entengui digne de lloa, fins a assenyalar-li compensació valuosa, a pagar-li estipendi crescut, que assegura vitalitat al ser humà, per l'esmerçament d'energies i sabiesa que feu en proporcionar els mitjans de destruir l'humanitat, per a matar-la; sinó es que se li dona premi, per haber destruit o matat.

Si l'actual cultura social no vol, no sab o no pot corretjir l'error en que viu la societat humana o la perversió del sentiment va perdurant amb l'ordre de coses establert; si indolent l'especie humana no sent remordiment, ni s'esgarrifa, davant d'unes normes que toleren i acceptan com a cosa bona i premiable, l'amenaça la permanent pruige de llevarnos mutuament l'existència, perquè ha de sentir-se avergonyida, esgarrifada aquesta societat humana, quant hom se negui a tot ajud a tota assistència mútua? Perquè escandalitzar-se del preu crescut d'una jornada? de la gran quantitat d'un salari?

Per això, no m'escabello, quan hom me diu, que hi ha qui ha cobrat a raó de cent pessetes per minut o sia a raó de 48 mil pessetes la jornada de vuit hores, per una aplicació de forceps en un part distócic per extraure un fetus mort. Si senyor, davant la meva indiferència, cridava furiosa la dona que m'explicava el cas; si senyor, com aquestes o la partera a l'altre barri.

Per mi tot sol, raonaba jo, fent esforços per avenir-m'hi; ai cap de vall, la vida d'una dona, bé les val les 750 de l'ala i a l'ensemps pensaba; tè quelcom mes de moral i de just el preu de divuit ralets, que en fa pagar un apotecari per una dotzena i mitja de pildores fetes amb dos cèntims de sabesscutí i un de polvors de regalesia per aixorrencar-nos el fetge? Lo que ja no m'explico tant i no se com qualificar-ho es lo que m'en deien d'un senyoràs de Madrid, que li feu pagar a un altre senyor de Banyoles, 25 mil pessetes d'un escrit de plana i mitja; si be sembla que amb la signatura, hi anaba la consciència i tot.

D'aquesta mena de coses, d'aquests estipendis, d'aquests *salaris* espatarrants qui es que no'n sab mes que jo?

D'aquesta mena *d'emoluments, de gratificacions, de... salaris?* que s'exigeixen amb la llei als dits, amb unes tarifes que es diuen legals, amb uns aranzels que el jutge apremia i ningú pot dir-ne res, ningú pot fer-hi res, ningú te dret a protestar-ne, per espeterrants que siguin.

Ara bé. Aquesta societat que no s'avergonyeix, que no s'escandalitza, que no troba espetarrant tot lo que acabo de dir que pasa i que ja ens hi te acostumats i amb la major indolència ho tolera tothom no li cau, ni vol que ens caigui la cara de vergonya no s'escandalitza ni vol que ens escandalitzem i que hi ha ser humà] que treballant vuit hores diàries, suant la mateixa sang, fent una feina que per fas o per nefas, no n'ha pogut apendre d'altre, se li dongui en paga com a compensació un *salari*, que no en té prou per viurer; *salari* que si no'l troba espeterrant el troba exagerat i tota pretensió d'aument intolerable aquesta societat perversa.

Ai salari! salari! salari! Que s'en podrien dir de coses del salari!

Examen de consciència

Si. Els articles plens de doctrina catòlica, apostòlica i romana, que publica aquest periòdic (bona premsa) «El Banyoli» m'han fet pensar i casi convertir. Ara no se, si jo, soc jo. No vareu lleïgir allò de: «La veritat de la nostra fé» «¿Que es religió?» i allò altre «Gracies moltes gracies» i altres treballs, que fan creure al mes descregut.

Jo tinc que recórrer a fer examen de la meva consciència perquè en ella trobo la raó de tot, penseu lectors, que tots els contrastes violents són desagradables, i jo no puc violentar les meves conviccions, sens complir una obligació que es la de interrogar a la consciència, perquè, no se si soc jo, el que va rebre aquelles primeres impressions cristianes, que conserva la meva memoria, i que despres, al veurer la falsetat vareig revelar-me contra els que'm varen ensenyar falses doctrines.

Presindeixo que estic entre homes, tanco els meus ulls a totes las realitats exteriors, i m'entrego a la consciència perquè contesti a les meves preguntes:

¿Existeix un Deu, una causa primera creadora de lo que tots veiem?—Si.—¿Aquest Deu es conegut per la humanitat?—No. Mils de pobles li donen formes diferentes.—¿L'home està fet segons l'imatge d'aquest Deu?—No se sap.—¿Un Deu de figura humana va rebelar-se a Moisés?—No. Si aixó fos s'hauria revelat alguna vegada mes.—¿La Biblia es una obra humana?—Si.—Es pot creure lo que diu la Biblia?—No. Exceptuant alguns preceptes de moral cristiana.—¿Es pot creure que Jesucrist es un Deu?—No. Jesucrist va ésser un home que va proclamar la llibertat i va morir per ella.—¿De quin modo es va formar el món i l'home?—No se sap.—¿Perquè estem objectats a dolencies fisiques i morals?—No se sap.—¿Es necessari tenir la Biblia com el millor llibre?—No. El millor llibre es el de la Naturalesa que sempre està obert perquè es lleïxi.—¿Es pot creure en un Paradís?—No.—¿Es pot creure en un infern?—No.—¿Es pot creure en Sants i miracles?—No.—¿Es pot creure en una religió sistemàtica que va acompanyada d'un cult o es útil a la humanitat?—No.—¿Quina ha d'ésser la meva religió?—La que va predicar Jesucrist.—¿Quina es la meva fé?—La Llibertat.—¿Que puc entendre per la paraula, Deu?—La materia eterna, potencia infinita, causa primera de tota la Creació.—¿Que puc entendre per esperit i ànima?—Lo que sentis i coneixes de sensació i els moviments per la sensació.—¿Puc reconeixer al Papa de Roma com a representant de Jesucrist?—No. Jesucrist va fugir a la montanya per no volguer ser rei i els Papas volen ser reis de tot.—¿Tots els Papas han tingut aquesta pretensió de domini?—La majoria d'ells. Sant Jeroni referint-se al Papa, diu que es una dona vestida d'escarlata que porta en el seu front un titol d'infamia i si anem a buscar lo que diu Santa Brigida, Santa Catalina, Sant Agusti, Sant Hilari, Sant Gregori, Sant Marti, Sant Basili i altres cents de Sants, que el clero té per màrtirs, s'expressan pitjor que Sant Jeroni de lo que representa el Papa.—¿Qui va fundar l'esglesia de Roma?—No estant d'acord els historiadors. Diuen que va ésser el discipol de Jesucrist, Sant Pere, d'ofici pescador, fill d'una pobre aldea de Galilea, pero els mes creuen que Sant Pere va fundar la primera esglesia de Antioquia (Siria) abans de la de Roma, estan les esglesias de Jerusalem, Carintó i Efessó.—¿Va ésser el primer Papa Sant Pere?—Segons l'història del Pare Berti, si, i segons Lactanci en el seu llibre «La mort dels perseguïdors» sols va estar una vegada a Roma a principis de l'any 42, quan l'emperador Claudi, no tinguent el pontificat. De tots modos Sant Pere no anava vestit de seda, ni vivia en un gran palau, ni es presentava al públic pomposament, amb una carrosa plena de perlas i diamants ni el rodejaven milers de criats ni res de lo que fa avui el Papa.—¿Quinas ideas tenia Jesucrist?—Jesucrist no era partidari de cerimonies publiques, ni practicas supersticiosas, ni mortificacions, ni penitencias voluntaries i fanàtiques, ni reconeixia poder per imposar càstics als altres.—¿Que predicava doncs Jesucrist?—La doctrina Santa baix els lemas de: Llibertat, Igualtat i Fraternitat.—¿Quina relació te lo que els catòlics d'avui diuen «Sant Rosari», amb les doctrines del Mestre Redemptor?—Cap. Això del «Sant Rosari» no es de Jesucrist, sinò del fanàtic Sant Domingo, que buscava la mort del sufriment per l'ambició de tenir el titol de màrtir. Jesucrist calilica d'hipòcrites i vanidossos, als que volen fer la oració al carrer perquè els veïgin, dient aquestes paraules: Tu quant aïgis de fer oració, entre en el teu cuarto, i tanca la porta, ora en el teu pare celestial que està en secret.

En aquets moments he obert els ulls, i torno a viurer la vida exterior, penso lo que m'ha dit la meva consciència, i veig que s'afirma amb la meva religió Cristiana, agraït de las paraules, «foraster» «descregut» i «sectari» i de les gracies repetides que si donen per la meva religió i fé i las meves idees Radicals-Socialistes. Molt satisfet si ellas augmenten, las filas dels que no tenen mes creencies que aquest Déu, creat personal del Cel i la Terra ni reconeixen mes pàtria ni mes poder que Roma i el papa.

Efectivament *tanta llibertat i tolerancia* va contra aquells temps de tanta esclavitnt, tanta ignorancia i tanta intolerancia que buscava l'idee per destruir-la, aquella intolerancia clerical que ha sigut la mes funesta de la religió «Catòlica Apostòlica i Romana» i que avui han de pagar els que menys culpa tenen com son molts humils capellans d'edat avançada, que han vist que la seva Religió Cristiana, per culpa del repulsiu caràcter i mals procediments de virtut viciosa i dominadora de Roma, s'han de veurer, en el camí perdut, en lloc del que ens ensenya a tots Jesucrist amb aquestes paraules: «Jo soc el camí, la veritat i la vida».

La Religió Catòlica Apostolica i Romana, sempre ha volgut imposar-se a la marcha de la humanitat, dominant i tancant les portes de la ciència. Els vertaders cristians hem anat aturdits, confusos i defraudats. Tanta religió de comerç, divinitats, fantasmes, vanitats, supersticions, ignorancia amontonada en el transcurs dels sigles, engany, mentides, de tot, menys Jesucrist, Aixó hem fa tapar la cara amb les mans, i fugir espantat i avergonyit de tant Catolicisme i Romanisme i hasta si voleu Feixisme. — ANGEL PEREZ RIPOLL.

Aclaracions, si; habilitats, no

M'havia proposat contestar detalladament l'escrit que l'amic Masgrau, ha tingut la idea de dedicarme, contestant part del meu article publicat en «El Socialista» que titulo: «La dimissió de l'Alcalde de Banyoles».

Però quan hem decideixo fer-ho del primer paràgraf, veig que comença fent estranyesa de l'extensió que dono en el meu escrit dient «que malgrat l'espai no creu hagi convençut a ningú». Com si un escrit mes o menys extens, no tingués la seva norme literaria, i l'estil propi, i sempre respectable del que llegeix.

Miro de buscar l'«aclaració» que fa el senyor Masgrau del primer «concepte» contant les linees del seu article, son 76, conto les del meu i son 126, es a dir, que 50 línees de diferencies dirigides al públic, donant les explicacions necessaries i que acompanyen les consideracions, determinant i aclarint d'una forma desapasionada el fet de l'Alcaldia, son motiu de crítica pel senyor

Masgrau, que diu no convencen a ningú. Però, aont ha llegit el senyor Masgrau que jo hagi tingut la pretenció de convencer? No cal continuar.

A mi s'hem va demanar que expliqués d'una forma detallada tot lo de la denúncia, perquè els lectors no tinguessin dubte; i així ho faig en el meu article, no d'una forma personal, que en aquest cas no m'interessa, sinó dirigint-me al públic, únic interessat que pot jutjar aquest assumpte sens cap passió, i per lo que a mi toca, recordant aquelles paraules del mestre, Pi i Margall, de no sacrificar la veritat devant d'interessos personals i de partit, dic en el convençuts i no convençuts que rectifico amb tot lo contingut a la meva denúncia, i article publicat. Tramitació seguida? Solució acordada? No.

Lo que a mi mes m'interessa es que s'hagi reconegut l'error, i s'hagin posat en bones relacions les autoritats local i provincial, com ho demostra el comunicat íntegre rebut a l'alcaldia, per lo demás tinc format un concepte digne de la vida i de les accions dels homes, i tot quant puc fer es, que si el Sr. Masgrau, considera alguna paraula meva molestosa, la tingui per no escrita, ja que no es aquesta la meva intenció.

ANGEL PEREZ RIPOLL.

De la Llei d'ordre públic de la República.-El que sapiga llegir que llegeixi.

Tota autoritat que per si mateixa o pel seus agents, tingués coneixement d'un fet, que afectés a l'ordre públic, o pogués causar pertorbació en ell, sens perjudici de la seva pròpia jurisdicció, que farà valdrer quant sigui necessària, ho comunicarà al Governador Civil corresponent. L'incumpliment d'aquesta disposició, serà considerada com denegació d'auxili.

Aixó no es de 1902, sinó del dia 31 del mes passat.

Visca l'atracció de forasters!

Una circular i una esperança

El Sr. Governador a fi de prevenir s'abusi dels preus de vendes per part d'alguns comerciants poc escrupulosos, ha donat unes disposicions en circular del 22 del passat mes de Juliol que ha fet renai-xer l'esperança de que a la fi, la nostra campanya en pro de l'abaratiment dels articles de necessitat imprescindible, haurà trobat ressó, hi vindrà qui posarà els peus a rotllo, a nel's nostres irreducti-bles. Per lo que convingui ens hem assabentat amb tota cura, del contingut de la circular i a l'engrós, avui només direm que varen pregonar el manament que tots els establiments de vendes de queviures i demés compresos en la circular de referencia, han de portar per triplicat els preus de venda a n'el Sr. Alcalde, qui els aprobarà, o no i cuidarà que en el termini de cinc dies, siguin fixats en lloc ben vi-sible de l'establiment respectiu. Lo demés ja vindrà.

J S.

Justícia de Casta

Als paisans de Castilblanco els ha jut-jat un Consell de Guerra, als militars mo-nàrquics del 10 d'Agost els ha jutjat un tri-bunal civil. Els militars han sentenciat qua-tre penes de mort i dotze cadenes perpe-tues. Els jutjes civils han sentenciat 14, 10 i 7 anys de presó i decretat la llibertat de la immensa majoria. Als de la F. A. I. que ha Terrassa assaltaren l'Ajuntament igualment els són imposades penes severíssimes sense tenir en conte que eren éssers alguns d'ells semi-analfabets i que no ocasionaren cap víctima. Aixó es delictes de dues menes i justícia de privilegi. A major ignorància del delicte, major pena. A major consciència del delicte, menor pena. Mataren els de Castilblanco. Mataren els del 10 d'Agost. Mataren aquells en un moment de bogeria col·lectiva, emportats subconscientment per un mil·leni de misèria i d'aprovi.

Mataren aquests fredament abusant d'unes armes, d'unes armes propietat de la Nació i la disciplina que costà la vida a tants soldats enganyats, i les sentències ja les veieu.

Com no ha de descoratjarse el poble?

Com no ha de murmurar i fins i tot maleir?

Com no ha de tenir força i arrels el moviment faista que s'alimenta, precisa-ment, de sensacions primàries, de senti-ments simples, dels fets contrastats amb brutalitat repetida? I com no han d'agafar agalles tota aquesta plaga infecta de cleri-calla i carlinada? No hi haurà manera de sortir d'aquest fatal impase? No es dedica-ran els dirigents de la República a trencar motllos a prescindir d'interessos creats i drets adquirits d'agafar jutges i magistrats i fer-los compendre a les males, perquè a les bones es perdre temps, que som en Repú-blica i no un país de negres? O esperen els dirigents poder-se aconsolar mútuament en l'exili com els homes de la República del 73 dient-se, ah, si haguessim fet aixó i alló i el de mes enllà...? — VIRAI.

La gravetat del moment

Reproduim de la «Rambla» algunes apreciacions del company Comorera que per ésser molt acertades al nostre entendre, les transcrivim.

Comensem a pagar els errors del co-mensament. El temps perdut cantant him-nes i ensenyant al món meravellat la imat de la nostra revolució, bona minyona, ens fa falta ara. La República ha irritat i no ha extirpat. Totes les classes i les castes omni-potents sota la monarquia han estat morti-ficades per la República però no aniquila-des i el poder defensiu i ofensiu de la reac-ció ens ofereix mes sòlid i mes coordinat, amb una audàcia que prova la imbecilitat nostre. Estem en un període de sabotatge si-lenciós. Si no en sortim aviat caurem en el no-res. I deshonorats.

La Llei es un trós de paper que s'esmi-cola en l'engranatge burocràtic. L'ordre ens fereix a nosaltres. La justícia es compra i es ven i s'ha convertit sota el signe d'una Re-pública d'ingenus, en la mes fecunda indús-tria nacional. I l'Autonomia no és símbol sinó regàteig. Som encara a temps per aixe-car la nostra moral? Vet aquí la qüestió. Jo crec que si, sempre que posem tot seguit mans a l'obra. Com? Trencant a cops de destrat la xarxa burocràtica, militar, cleri-cal, patronal, cortesana que immobilitza la

República i l'autonomia. No de manera vergonyant, llançant al carrer organitzacions clandestines de tèrbola formació, de comandament mes tèrbol encara i de finalitats potser inconfesables, sinó de manera oberta, integral. Tocant a un autèntic i abrandat somatent. Demanant al poble l'esforç que sempre ha estat disposat a donar i que, amb desesperació, ha vist que ningú no ha gosat demanar-li.

O aixó, o resignem-nos a contar els kilòmetres que, hi ha d'aquí a la frontera i recontem d'entre nosaltres, en un estúpida càlcul de probalitats, quants podran arribar-hi!...

Entre dugues sadaseres

— Que tal, Maria! Com te trobes?

— Ai! N'om diguis res. Estic amoinada. Vinc de la pesqueteria, típa d'esperar a fora fins a les nou, i sense despatxar.

— I això, perquè, noia?

— No ho sé. Però diuen que no despatxen hasta que el Veterinari n'ha passat revista.

— Però, a aquestes hores passa revista el Veterinari. Es estrany, i no li diuen res?

— Ca! Fa el que vol! Mira si fa el que vol que abans de despatxar el peix, primerament fa el paquet.

— Paquet...!!!

— Si, dona!

— Paquet .. de qué.

— Dona de Déu, de peix, de que vols que el faci? De carn? No veus que a la pesqueteria sols es ven que peix i musclos.

— Però... ja ho pot fer siguent un funcionari del Municipi?

— Ves si ho fa que diuen que quant surt del Matadero també surt amb el paquet.

— Paquet de que...

— Dona, de carn. De que vols que el porti?

Caratsus si que se la passa be aquest fulano.

— Com vols dir?

— Dona, que entre la paga del Municipi i la carn i peix de franc deu estar en una posició ben elevada.

— Ca!... Pobret. Mira si està en bona posició que els veïns de la plaça dels Turers acordaren enquitranar là plaça, ell donà la paraula de contribuir-hi monetariament en dita millora, i al moment de realitzar-se es negà, i tot ha anat a rodar.

— Però...

— Calla. Ja se al que vas. Mira, aquí a Banyoles, saps. es el pais de les Ades. Tothom mana, fa el que vol. però l'Alcaldia... ja li he dit a l'Alcalde està de «Ida y Vuelta». Però... bueno. tinc tard, ja t'ho explicaré un altre dia.

— Adeu, Maria!

— Adeu, Sicília!

UNA DE DINS

De l'afer del Banc de Catalunya

Donant per acabades les gestions fetes per la Comissió nomenada de l'Agrupació de Creditors, d'aquesta ciutat, en reunió celebrada el 27 del corrent, acordarem repartir a beneficència, la quantitat sobrant de les quotes cobrades als creditors, per a sufragar les despeses que tingués la susdita Comissió i quin resultat es el següent:

Cobrat a 39 creditors la quota de 5 ps.	son	195 Ps.
« « 4 « « « 2 « «		8 «
« « 5 « « « 1 « «		5 «
Total Recaptat		208 Ps.

A DEDUIR:

Tramés al Sr. Macáu, per despeses de l'Assemblea tinguda a Barcelona	100 Ps.
A Narcís Garanger, per impresos	18 »
Repartidor i segells	5 »
	<u>123 Ps.</u>

RESTEN 85 Ps.

que es reparteixen entregant-se per parts iguals a l'Asil dels Vells i Hospital d'aquesta ciutat.

Banyoles 27 de Julio! 1933. — LA COMISSIO.

Defensa justa per a la "Xarla"

El número de «Renovació» passat, hi havia un original, que es veu que els ha preocupat molt la «xarla» que publicà el dia 16 «El Socialista». A que ve tanta preocupació pel Club? Que no hi ha llibertat per fer i dir lo que mes és cregui convenient? Es que la «xarla» no us demanava res, senyors! Ja que sembla que us interessa tan el Club perquè quan vareu començar de fer propagandà, no comensavu tal com proposàreu amb la proposta que feu amb el mateix número. Allà teniu el mirall. Una cosa es democràcia, i l'altra burocràcia. Una cosa es empresa, i l'altre es fer-ho amb els interessos de la casa del poble. I l'altre és fer-ne una Societat.

S'ha acabat senyors el temps que els ciutadans següian com els anyells. Lo que feu present que no es una classe. També n'hi ha de 3 ptes. Aquest devien estar reservats, a lo que feu present de que resulta mes cara la quota d'una altra societat. Us descuideu de fer present que la temporada sols resulten tres mesos i son 24 ptes. l'any i resulten 8 pessetes el mes i els espetacles no deurán ésser gratuïts pels socis i per un obrer resulta car. No

és necessari tenir l'esprit de «El Banyoli» com dieu per a contribuir el millorament de la Ciutat. Sinó donar el dret a cada ciutadà que li pertany. A ningú es pot negar el progrés, i tot allò del negoci que sembla no ha anat bé i que vos fa pena, la pena la demostreu vosaltres. Allò dels dos ralets i una cinquanta per a la barca, això no és negoci? Favoritisme i tot, i lo que feu present dels obrers a l'hivern. Hi ha altres edificis mes necessaris per a construir i per a tenir treball, i amb mes profit per la classe obrera, com són: les Escoles, el Matadero. Canalitzar l'Estany, i que els propietaris facin reconstruir les aceres que són intransitables, i que l'arquitecte faci un plano ben bonic per la Ciutat. I veureu aont es necessari arreglar algun carrer per el transit rodat. No vos canseu de fer demandes a la vostra minoria, aixi vos acreditarau i els ciutadans vos agrairàn i fareu el vostre partit gran. I feu forsa propaganda amb el vostre periòdic, com esteu fent per el tant interessant «Club». Per lo primer vos ajudarem a fer propaganda. Per el «Club» ¡no! Nosaltres entenem que, primer, es la cultura.

ELS DE LA «XARLA»

La conferència de divendres

El dia 4 del corrent donà una conferència el company Joan Gratacòs, disertant sobre el tema «Les Assegurances Socials, el Retir-Obrer, la Maternitat, la Llei d'Accidents de Treball, donant una direcció clara pels obrers i obreres, estant molt acertat en tots els conceptes. La joventut es la que té que enlairar les energies per a aconseguir les vertaderes reivindicacions socials pel proletariat. Obrers i obreres uniu vos tots, que la unió fa la força, volgueu ésser forts i ésser lliures. Visca la unió. Abaix l'individualisme. Aquí veureu els beneficis que ha portat ja les assegurances socials a Banyoles.

Des de l'any 1926 fins ara, a Banyoles han arribat a 65 anys: 31 obrer dels inscrits al R. O.

Han cobrat per estalvi capitalitzat la quantitat de 8,642'25 ptes., i per bonificació extraordinària per recàrrec sobre herències: 9.450 ptes.

Total en 8 anys: 18,092'25 ptes.

Des de el 1er. d'Octubre de 1931 fins el 25 de Juliol de 1933, han sol·licitat beneficis de l'A. M. 74 dones.

Han cobrat per Indemnitzacions per descans i Subsidis d'alletament: 5,605 ptes.

S'ha pagat a metges, llevadores i farmàcies en motiu d'aquests parts: 1.456 pts.

Total encara no amb 2 anys: 7061 ptes.

Bloc de Notes

AL PROLETARIAT DE BANYOLES

Us assabentem per l'article 56 que es parla de la setmana de festa tinguent que ésser pagada íntegre pel patró.

Fem present a l'obrer que si no la té demanada que la demani. Recomanem que si algún patró si nega que s'ens comuniqui el seu nom que el farem públic i al mateix temps el denunciarem. Encara que només tingui un operari o bé una operaria es obligat a complir.

ENDAVANT

Els ciutadans estaràn contents, sembla que el Sant Rosari aigi portat la unió dels regidors. Les bones obres sempre son ben pagades.

QUE ES ESTRANY

Hi ha qui diu que es estrany que «El Socialista» ataquí l'esquerrisme. Molt senzill, perquè l'esquerrisme d'aquets republicans no el veiem a la pràctica. Sols es veu confusionisme.

COMENTARI

Es comenta que hi ha qui va escoltar la sessió de l'Ajuntament i resulta que quant es a la casa Ciutat, mai comencen, i s'entornen, i resulta que són mes les vegades que celebren la sessió a fora de la sala de sessions, aixi la dita sala, sobra. I fem present perquè aquets ciutadans no es tinguin d'entornar, que la sessió la celebraran al primer pis tinguent-hi el mateix dret, com se suposa.

SERA POSSIBLE...?

S'ha comentat que la sessió del dia 3 del corrent l'Ajuntament ha rebut un escrit de la Generalitat comunicant que si poguem contribuir X pessetes, per sufragar els gastos per a construir una estatua a en Lairet. Algún regidor va fer la proposta de 50 a 100 pessetes i un altre va respondre: Tenim de mirar la Caixa.

Aixi estem? I les regates? Aveure si tindreu que fer un petit emprèstit.

«EL BANYOLI»

Deia referent al Rosari, que si el Governador es rectificaria. esclar hi haurà una Llei especial per Banyoles i per «El Banyolí».

Quinas il·lusions.